

Scrisoare pastorală a Prelatului despre bucurie

Prelatul Opus Dei ne scrie pe scurt despre această calitate, care capătă o mare importanță în zilele noastre.

08.03.2025

Dragii mei, Isus să vegheze asupra fiicelor și fiilor mei!

1. În această scurtă scrisoare – răspunzând sugestiei pe care mi-a făcut-o acum câteva săptămâni una dintre surorile voastre –, m-am

gândit să reflectăm împreună asupra câtorva aspecte ale bucuriei, meditănd mai ales asupra cuvintelor Sfântului Josemaría.

Bucuria, în general, este rodul posesiei și experienței binelui, iar în funcție de natura acestui bine, bucuria poate avea diferite intensități și durate. Atunci când bucuria nu este doar o reacție la o experiență punctuală a binelui, ci rezultatul unei perspective asupra întregii existențe, aceasta este numită, de obicei, fericire. În orice caz, cea mai profundă formă de bucurie și fericire își are rădăcina principală în iubire.

Traversăm vremuri dificile în lume și în Biserică (iar Lucrarea este o mică parte a Bisericii). De fapt, fiecare epocă a avut luminile și umbrele sale. Tocmai de aceea este deosebit de necesar să cultivăm o atitudine de bucurie. Întotdeauna și în orice

împrejurare putem și trebuie să fim bucuroși, căci aceasta este voia Domnului: „Ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină” (In 15,11). Aceste cuvinte au fost adresate apostolilor și, prin ei, tuturor celor care vor veni după ei. De aceea, „bucuria este o trăsătură caracteristică a vieții fiilor lui Dumnezeu” ^[1].

În schimb, „tristețea este un viciu cauzat de o iubire de sine dezordonată, care nu este un viciu aparte, ci rădăcina generală a tuturor viciilor” ^[2]. Această afirmație a Sfântului Toma poate părea surprinzătoare, mai ales dacă ne gândim la suferința provocată de moartea unei persoane dragi. Totuși, o astfel de situație nu generează neapărat tristețe în acest sens, ci durere, ceea ce nu este același lucru. De fapt, experiența comună ne arată că nu orice durere sau renunțare naște tristețe, mai ales atunci când

sunt asumate cu iubire și din iubire. Astfel, sacrificiile, uneori considerabile, ale unei mame pentru copiii ei pot provoca suferință, dar nu neapărat și tristețe.

„Ceea ce este necesar pentru a dobândi fericirea nu este o viață comodă, ci o inimă îndrăgostită” ^[3].
Cei care l-am văzut și ascultat pe Părintele nostru la Villa Tevere în ultimii șapte sau opt ani ai vieții sale, l-am găsit mereu cu adevărat mulțumit, fericit, chiar dacă au fost ani de mari suferințe, atât fizice, cât și, mai ales, provocate de dificultățile grave prin care trecea Biserica în acea perioadă.

Bucuria credinței

2. Bucuria naturală ridicată de har, se manifestă în mod special prin unirea cu planurile lui Dumnezeu. Îngerii le vestesc păstorilor din Betleem „o mare bucurie” (Lc 2,10) la

nașterea lui Isus; magii văd din nou steaua cu „o bucurie imensă” (Mt 2,10). În cele din urmă, apostolii sunt copleșiți de bucurie când L-au văzut pe Isus înviat (cf. In 20,20).

Bucuria creștină nu este simpla satisfacție „a unui animal sănătos” ^[4], ci un rod al Duhului Sfânt în suflet (cf. Gal 5,22). Ea tinde să fie constantă, pentru că își are fundamentul în Dumnezeu, așa cum ne îndeamnă sfântul Paul: „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul; vă spun din nou: bucurați-vă!” (Fil 4,4).

Această bucurie *în Domnul* este expresia credinței în iubirea Sa părintească: „Bucuria este consecința firească a filiației noastre divine, a conștientizării faptului că suntem iubiți cu o predilecție aparte de Tatăl nostru Dumnezeu, care ne primește, ne sprijină și ne iartă. – Țineți minte acest lucru mereu: chiar dacă uneori pare că totul se prăbușește, nimic nu

se năruie, pentru că Dumnezeu nu pierde bătăliile” ^[5].

Totuși, în fața dificultăților sau a suferințelor, slăbiciunea noastră ne poate face să pierdem această bucurie, mai ales din cauza unei posibile lipse de credință în iubirea atotputernică a lui Dumnezeu pentru noi. „Un fiu al lui Dumnezeu, un creștin care trăiește prin credință, poate suferi și plânge: poate avea motive de întristare, dar nu și de tristețe” ^[6]. De aceea, pentru a cultiva – sau recăpăta – bucuria, este important să ne reînnoim credința în iubirea lui Dumnezeu, care ne permite să afirmăm alături de Sfântul Ioan: „Noi am cunoscut și am crezut în iubirea pe care Dumnezeu o are pentru noi” (1In 4,16).

Credința se exprimă în diverse moduri – prin cuvinte sau în tăcere – prin rugăciune. Iar prin rugăciune vine și bucuria, căci „atunci când

creștinul trăiește prin credință – nu o credință doar declarată, ci trăită prin rugăciune personală –, certitudinea iubirii divine se manifestă prin bucurie și libertate interioară” ^[7].

Bucuroși în speranță (Rom 12,12)

3. Credința în iubirea lui Dumnezeu pentru noi aduce o mare speranță. Astfel, putem înțelege afirmația din Epistola către Evrei: „Credința este temelia celor nădăjduite” (Evr 11,1). Speranța vizează un bine viitor și posibil. Iar binele pe care credința ne învață să-l așteptăm este, în esență, fericirea și bucuria deplină în unirea definitivă cu Dumnezeu în glorie. Așa cum ne spune Sfântul Paul, este „speranța moștenirii voastre în ceruri” (Col 1,5). Această certitudine ne dă siguranța că, dacă le primim liber, nu ne vor lipsi mijloacele necesare pentru a ajunge la această

țintă: să începem și să reîncepem de câte ori este nevoie.

Și atunci când, în diverse moduri, se manifestă o voință a lui Dumnezeu în fața căreia ne simțim inadecvați și neputincioși, putem avea chiar „certitudinea imposibilului” ^[8], așa cum a avut-o Părintele nostru la începutul Lucrării, în vremuri de lipsă totală de mijloace și într-un mediu social profund ostil vieții creștine.

O speranță care nu dezamăgește

4. Avem și putem avea întotdeauna „o speranță care nu dezamăgește”, nu datorită unei siguranțe în noi înșine sau în ceva din această lume, ci „pentru că iubirea lui Dumnezeu a fost revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat” (Rom 5,5).

Uneori, dificultăți de diverse feluri ne pot face să credem, de exemplu,

că munca noastră apostolică nu dă roade, că nu vedem rezultatele eforturilor și rugăciunilor noastre. Totuși, suntem conștienți — și este bine să reînnoim frecvent această convingere de credință — că munca noastră nu este în zadar în Domnul (cf. 1 Cor 15,58). Așa cum spunea și Părintele nostru: „Nimic nu se pierde”.

Speranța și bucuria sunt daruri de la Dumnezeu, iar acest lucru este ceea ce Sfântul Paul cere pentru toți: „Dumnezeul speranței să vă umple de toată bucuria și pacea în credință, astfel încât să prisosiți în speranță prin puterea Duhului Sfânt” (Rom 15,13).

Bucuria unei inimi îndrăgostite

5. Iubirea față de Dumnezeu și față de ceilalți este strâns legată, prin bucurie, de credință și de speranță.

„Cei care iubesc au bucuria speranței, de a ajunge să întâlnească marea iubire care este Domnul” ^[9] .

Există diferite expresii ale iubirii, dar toate coincid în ceea ce este esențial: dorința de bine pentru cel iubit (și, pe cât posibil, lupta pentru acest bine) și bucuria care izvorăște din convingerea că binele, în cele din urmă, triumfă.

În cazul iubirii față de Domnul, ne putem întreba: oare aceasta include dorința de a-I oferi lui Dumnezeu ceva ce El nu are? Știm că, creându-ne liberi, El a dorit să își asume *riscul* libertății noastre ^[10] . Așadar, putem să nu-I oferim Domnului un lucru pe care El îl dorește: iubirea noastră. Într-un anumit fel, bucuria iubirii față de Dumnezeu nu se rezumă doar la binele pe care El ni-l dăruiește, ci și la bucuria de a putea să-I oferim, la rândul nostru, iubirea noastră.

Iubirea, ca izvor de bucurie, se manifestă într-un mod special în dăruirea noastră față de ceilalți, încercând să fim, în ciuda slăbiciunilor noastre, „semănători de pace și bucurie” ^[11]. Procedând astfel, ne bucurăm văzând bucuria celorlalți și, asemenea Părintelui nostru, putem spune cu sinceritate: „Bucuria mea este bucuria voastră” ^[12].

Bucuria care izvorăște din Cruce

6. „Adevărata iubire cere ieșirea din sine, dăruirea de sine. Iubirea autentică aduce cu sine bucurie: o bucurie care își are rădăcinile în forma de Cruce” ^[13]. Mai presus de toate, Crucea asumată din iubire pentru Dumnezeu este un izvor de fericire.

Domnul ne învață acest adevăr: „Fericiți sunteți atunci când oamenii vă batjocoresc, vă prigonesc și, mințind, spun tot felul de rele

împotriva voastră din cauza Mea. Bucurați-vă și tresătați de bucurie, pentru că răsplata voastră va fi mare în ceruri, căci așa i-au prigunit și pe profeții dinaintea voastră” (Mt 5,11-12).

De fapt, toate Fericirile descriu rădăcinile bucuriei: „Fericirile te conduc întotdeauna la bucurie; ele sunt drumul spre bucurie” ^[14].

Există multe motive care pot duce la pierderea bucuriei, în special confruntarea cu propria slăbiciune și conștientizarea păcatelor noastre. Însă credința în iubirea lui Dumnezeu și speranța sigură care însoțește această credință sunt temelia a ceea ce Sfântul Josemaria numea „bucuria profundă a pocăinței” ^[15]. Astfel, în ciuda limitărilor și defectelor noastre, cu ajutorul Domnului și al celor care ne sunt alături, putem „face drumul bun și ușor pentru ceilalți” ^[16].

O invocăm pe Sfânta Fecioară, Maica lui Dumnezeu și Maica noastră, numind-o cu încredere: „Causa nostrae laetitiae”. Fie ca Ea să ne ajute să fim mereu fericiți și să fim semănători de pace și bucurie în toate împrejurările vieții noastre. Îi cerem acest har cu stăruință, mai ales acum, în acest An Jubiliar al Speranței, în strânsă comuniune cu suferința Papei Francisc.

Cu toată iubirea și afecțiunea, vă binecuvântează

Părintele vostru,

Roma, 10 martie 2025

.....

[1] Scrisoarea 13, nr. 99. Textele în care autorul nu este menționat sunt ale Sfântului Josemaría.

[2] Sfântul Toma, *Summa Theologica*, II-II, q.28, a.4 ad1. „Tristețea este drojdia egoismului” (*Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 92).

[3] *Brazdă*, nr. 795.

[4] Cf. *Drum*, nr. 659.

[5] *Forja*, nr. 332.

[6] „Bogățiile credinței”, publicat în ziarul ABC la 2-XI-1969.

[7] *Ibidem*.

[8] Scrisoarea 29, nr. 60.

[9] Francisc, Audiență, 15-III-2017.

[10] Cf. *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 35.

[11] *Brazdă*, nr. 59.

[12] Scrisoarea 14, nr. 1.

[13] *Forja*, nr. 28.

[14] Francisc, Omilie, 29 ianuarie 2020.

^[15] Scrisoarea 14-II-1974, nr. 7.

^[16] *Brazdă*, nr. 63.

.....

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
scrisoare-pastorala-a-prelatului-despre-
bucurie/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/scrisoare-pastorala-a-prelatului-despre-bucurie/) (07.08.2025)